

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

Els pirates impur

"Greenpeace fa una pirateria d'aparença alegre i generosa que pot acabar molt malament, si per comptes de denunciar irregularitats com fa Amnistia Internacional pretén d'intervenir-hi com si fos una suprema autoritat o, pitjor encara, una mà justiciera per sobre el bé i el mal."

RAFA GIL

La qualitat lluminosa d'Altea.

Dilluns, 15. Passem unes hores a la platja d'Altea, amb un sol magnànim i benèvol. Amb la Serra Gelada al fons, ones de qualitat turquesa, amb senyorettes que salten i riuen. M'agrada el turisme de cap de setmana perquè al final torneu a casa i deixeu enrere els pares de família que llegeixen *Marca* amb una mà i donen el biberó amb l'altra. L'aperitiu, al poble antic, l'arròs de senyoret a un restaurant del Passeig Marítim: davant la qualitat lluminosa de la badia d'Altea, discutim els pros i contres de la prosa catalano-valenciana i la prosa castellano-levantina d'Azorín o de Gabriel Miró.

Dimarts, 16. No tinc cap notícia que Greenpeace hagi obtingut llicència per a tallar xarxes o d'intervenir en els conflictes pesquers, sigui al Cantàbric o a Gibraltar. El ministre Atienza no opina. Greenpeace fa una pirateria d'aparença alegre i generosa que pot acabar molt malament, si per comptes de denunciar irregularitats com fa Amnistia Internacional pretén d'intervenir-hi com si fos una suprema autoritat o, pitjor encara, una mà justiciera per sobre el bé i el mal. Greenpeace no demostra gaire eficiència a l'hora de denunciar el tràfic de plutoni, ni va preveure Txernòbil o les polítiques devastadores de l'Alemanya de l'Est, com si només el capitalisme pogués ser culpable de la depredació ambiental. Veure Greenpeace volent fer d'àrbitre és, en certa manera, com imaginar un insubmís dirigint l'estratègia de l'OTAN.

Dimecres, 17. La reacció dels laboristes holandesos contra l'estat-providència pot ser

ARXIU

Greenpeace passa a l'acció.

un bon exemple per als altres socialdemòcrates d'Europa, encara que el SPD alemany tingui reaccions de pànic a les enquestes que indiquen la portentosa recuperació electoral de Helmut Kohl. Com ha dit *The Wall Street Journal*, era com deixar Berlusconi, el belga Dehaene i Ross Perot dins una habitació i esperar que arribessin a un acord. Però la política holandesa és així i ja tenen un principi d'acord per a governar. Els laboristes de Wim Kok, el centre-esquerra i la dreta liberal han arribat a la sàvia conclusió que convé de reduir la despesa social i abaixar els impostos. La nova coalició també ha decidit de retallar els costos laborals. Si pensem que Holanda tenia fins ara el sistema més complet de protecció social, el nou programa de govern encara resulta més radical quan afronta la reforma d'una seguretat social que havia arribat al 31% del PIB –el percentatge més alt de la Unió Europea–. El vell paternalisme de l'estat del benestar, on cabia un 25% de frau, no pot anar enlloc, però ara falta saber si el Govern de Wim Kok serà prou sòlid i rigorós per a fer realitat la teoria. Pel que fa a Alemanya, la socialdemocràcia de Rudolph Scharping sembla decidida a fer la campanya sobre la infausta idea que els rics encara han de pagar més impostos, però la lletra petita pot voler dir que qui pagarà més serà la classe mitjana. Un programa electoral molt semblant va ser el motiu de la victòria sobtada de John Major. Si un govern vol recaptar diners, els molt rics només són un grapat i aleshores sempre paga la classe mitjana.

es del Rainbow Warrior

Helmut Kohl.

Bertolt Brecht.

Dijous, 18. Pels nostres grans defensors de Brecht ara fa trenta anys, el llibre de John Fuegi (*La vida i les mentides de Bertolt Brecht*) no serà cap motiu de nova exaltació: segons Fuegi, *L'òpera de tres rals*, *Mare Coratge* i *Galileu* eren en gran part obra de les actrius que foren amants de Brecht. Té un cert mèrit predicar la revolució i a la vegada tenir un compte corrent a Suïssa. El camaleonisme polític de Brecht —ja ben retratat a *Intel·lectuals*, de Paul Johnson— li era tan substancial com la capacitat de seduir i d'abandonar senyores. Les muses eren, per exemple, Grete Steffin i Ryth Berlau. Pel que fa a la política soviètica, Brecht acurça un viatge per Rússia perquè no hi ha sucre per a posar al cafè. No fa gaire, encara vaig veure anunciat al petit teatre del carrer de Sèneca de Barcelona unes representacions de Bertolt Brecht per a gent jove: som encara una cultura d'esquerres, *démodée*, provinciana i subvencionada per Joan Guitart, conseller d'un govern de la Generalitat que és de centre-dreta.

Divendres, 19. La vida literària valenciana té un punt de foc d'artifici i d'intel·lectualitat *psicalíptica* amb ramificacions que arriben gairebé pertot arreu, a diferència d'una vida literària mallorquina molt més dispersa, esquerra i obertament de tots contra tots. Veig que els escriptors valencians, com és lògic, també van tots contra tots, però potser preserven unes formes d'humor, una línia d'ombra, on encara poden trobar-se per riure. Perso-

nalment, no tinc cap interès a reunir-me amb altres escriptors, però em fa gràcia aquesta diferència antropològica, entre un món on hi ha fusterians, fusteristes i antifusterians i una societat literària com la mallorquina, amb una majoria silenciosa que fou molt d'esquerres i que ara fa la digestió amb les subvencions i càrrecs del PP de Gabriel Canellas.

Valentí Puig